

Inspirerende seminar:

Har godhet noen grenser?

Hvor kommer oppdraget om å vise godhet fra? Hvordan ivaretar vi dette oppdraget. Hvordan kan vi være på jakt etter å skape helhet hos andre og samtidig unngå skrantende helhet hos oss selv. Det var innlederen Øyvind Aschjem som stilte disse spørsmålene i det foredraget for Generalforsamlingens seminar del.

Av Inge Grøslund

Temaet for seminararbeidet ved Diakonforbundets generalforsamling var nettopp dette; «Har godhet noen grenser»?

Aschjem sa blant annet at Mennesker i vanskelige situasjoner opplever at de mister noe av seg selv. – Slike mennesker er de vi møter og skal arbeide med, og vi skal gå sammen med disse menneskene og lete etter det som er tapt.

Han mente Gud har en tosidig intensjon med oss; vi skal elske og bli elsket. Spørsmålet om det er en grense for vår godhet henger sammen med vår inngang til livet. Våre tidligste erfaringer i livet i omgang med mennesker er avgjørende for om vi skal kunne vise grenseløs godhet. Vår opprinnelses familie er avgjørende for hvordan vi forvalter godhetens gave, sa han blant annet.

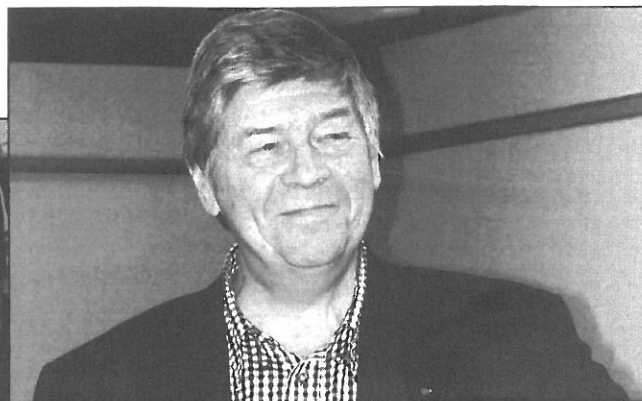
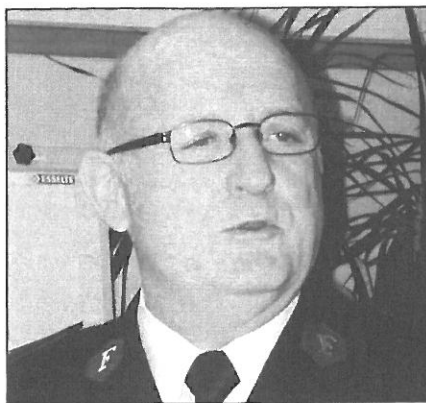
Barna er unike

Foredragsholderen Simon Flem Devold siterte «Anes lille evangelium», slik: «Gud er lykken for mennesket, og mennesket er lykken på jorda». Flem Devold konstaterte at barna er unike. Og han fortalte at alt han har trengt av lærdom de siste 20 åra, har han lært av barna.

– Familien er grunnlaget for alt, den jordiske treenighet er mor far og barn. Det er viktig å si til barna at de er unike. Min mor ga meg ubetinget kjærlighet. Hun kjente alle mine svake sider og sa veldig tydelig fra om det. Men hun levde til hun var over 90 og jeg har aldri vært i tvil om at hun elsket meg. Derfor har det vært lett for meg å vite at det finnes en allmektig gud som elsker meg. Men det ville vært vanskeligere å tro dette hvis ikke jeg visste at dette finnes også her på jord.

Selv om vi lever i verdens beste samfunn, ser vi stadig unge mennesker som tyr til vold og til og med drap. Hva kan det komme av? Jo, man må ha en bekreftelse på at man er elsket og at noen setter pris på en. Folk kan ty til de forferdeligste ting hvis de ikke får bekreftet at andre er glad i en, sa Simon Flem Devold, som også viste flere brev og tegninger fra barn, hvorav det korteste lød slik: «Jeg tror på Gud, Bente»

Foredragsholderen sa også: – Jeg tror på engler. En gang for 35 år siden så jeg to engler. Den minste som en glansbildeeng-

el, den andre veldig stor, ikke så tydelig. For et halvt år siden så jeg dem igjen. Siden har jeg sett dem jevnlig. Mange tør ikke fortelle at de har sett og ser engler.

Diakoni med oppbretta ermer

– Frelsesarmeen er diakoni med oppbretta ermer, sa major Njål Djurhuus som innledning til sitt foredrag. Han viste til velferdsstatens hensikt, at alle skal være beskyttet mot sosial nød.

– Kristendommen må begynne i hodet, så ned i hjertet, og fra hjertet og ut i hender og ut i våre føtter. Kristendommen skal ikke bare være ord. Djurhuus var særdeles opptatt av betydningen av gjerning som en viktig del av forkynnelsen, og han viste til Frelsesarmeens grunnlegger William Booth da han som 36-åring plutselig en sen kveld i Londons bakgater ba og vitnet. Han sa til folk« Det er en himmel i Øst-London for alle som vil stanse opp og tenke på Kristus». Til svar fikk han kastet et egg i ansiktet, men han gikk hjem og sa til sin kone: «Elskede, jeg har funnet min skjebne». Slik ble Frelsesarmeen startet, konstaterte Djurhuus som også konstaterte at gjerningen er avgjørende viktig for å nå fra med evangeliet. Han fortalte mange eksempler fra sitt eget arbeid.

Om dagens utfordring, sa Djurhuus at: – Bibelen er vår norm og vårt grunnlag. Frelsesarmeen kan ikke leve av tradisjoner og historie. Vi må finne vår plass i dagens samfunn og finne utfordringene som ligger der. Dagbladet skrev i 1892 om Frelsesarmeen som nå var kommet til Norge: «praktiske mennesker, disse folka». Jeg forventer at det samme skal sies også i dag, om oss i Frelsesarmeen, sa Djurhuus blant annet.